

Tự Do Thờ Phượng - Phần 1

**Tự Do Thờ Phượng
bởi Derek Prince**

"Giờ sắp đến và đã đến rồi, khi những người thờ phượng chân thật sẽ thờ phượng Cha bằng tâm linh và chân lý; ấy là những người thờ phượng mà Cha tìm kiếm." (Giăng 4:23)

Điều đó chẳng phải là điều kỳ diệu sao? Đức Chúa Trời Toàn Năng, Đấng có mọi nguồn lực của cả vũ trụ trong tay Ngài, lại đang tìm kiếm những người thờ phượng Ngài—những người như bạn và tôi, được chọn ra từ một dòng dõi sa ngã của tội nhân! Động cơ của Đức Chúa Trời là gì? Phải chăng Ngài có một nhu cầu sâu xa nào đó về sự khẳng định và tán thành? Hoàn toàn không phải vậy!

Không—tấm lòng của Cha Ngài khao khát bày tỏ chính Ngài trong tất cả vinh quang của Ngài cho những người mà Ngài đã tạo dựng. Đây là phước lành cao quý nhất mà Ngài muốn ban cho.

Trong loạt bài mới gồm hai thư giảng này với tiêu đề *Tự Do Thờ Phượng*, trước hết chúng ta sẽ cùng khám phá bản chất tự do, không bị ngăn trở của sự thờ phượng mà Đức Chúa Trời hằng khao khát nơi dân Ngài. Trong lá thư thứ hai, chúng ta sẽ đối diện với thực tế về bản chất hy sinh của sự thờ phượng thật.

Sự mặc khải của Đức Chúa Trời trước hết và trên hết đến qua lời quý báu của Ngài—Kinh Thánh. Chúa Giê-xu phán: "Nếu ai yêu mến Ta thì sẽ vâng giữ lời Ta, Cha Ta sẽ yêu thương người, Chúng Ta sẽ đến cùng người và ở với người" (Giăng 14:23). Qua Lời của Đức Chúa Trời, khi được tiếp nhận và vâng phục, cả Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con đều đến ngự trong chúng ta.

Điều này một lần nữa thúc đẩy chúng ta thờ phượng Đức Chúa Trời Đấng mà chúng ta đã tiếp nhận. Càng hiểu biết Chúa qua Lời Ngài, chúng ta càng khao khát thờ phượng Ngài hơn. Chúng ta có thể đo lường vị trí của Lời Đức Chúa Trời trong đời sống mình qua mức độ chúng ta ao ước được thờ phượng Ngài.

Trước hết, chúng ta cần nhận biết rằng thờ phượng không chỉ đơn thuần là hát thánh ca hay điệp khúc, nghe hợp xướng, hoặc thậm chí là cầu nguyện—mặc dù tất cả những điều này đều là những hoạt động chính đáng. Những điều ấy có thể—và nên—dẫn dắt chúng ta vào sự thờ phượng.

Điều quan trọng hơn nữa là sự thờ phượng không phải là một hình thức giải trí thuộc linh. Khi thờ phượng, chúng ta không tập trung vào bản thân mình hay những trải nghiệm của mình, mà hướng về Đức Chúa Trời. Thờ phượng là sự giao thông trực tiếp, thân mật và cá nhân với Đấng Tạo Hóa của chúng ta. Đây là hoạt động cao quý nhất mà tâm linh con người có thể thực hiện. Nhưng sự thờ phượng còn vượt lên trên tâm linh, bao hàm toàn bộ nhân cách của con người.

Cũng là một sai lầm khi nghĩ rằng sự thờ phượng chỉ là điều chúng ta thực hiện trong hội chúng hoặc nơi công cộng. Sự thờ phượng phải là đỉnh cao nhất trong đời sống tận hiến cá nhân của chúng ta. Thật ra, ý nghĩa nguyên thủy của từ "*tận hiến*" chính là một hành động thờ phượng. Nếu chúng ta chỉ thờ phượng Đức Chúa Trời nơi công cộng, trong hội chúng, thì luôn có điều gì đó giả tạo trong đó. Nó chỉ là một "hành động" tôn giáo mà chúng ta thể hiện trước mặt người khác.

Mặt khác, sự thờ phượng chung của hội chúng có thể đưa mỗi cá nhân vào một nhận thức cao hơn và sâu sắc hơn về Đức Chúa Trời và sự oai nghi của Ngài, điều mà không thể đạt được chỉ qua sự tĩnh nguyện cá nhân.

Thật đáng tiếc, qua nhiều thế kỷ, quan niệm của Cơ Đốc Nhân về sự thờ phượng đã sa sút rất nhiều so với khuôn mẫu được trình bày trong Kinh Thánh. Tôi đã nghiên cứu tất cả những từ chính mà Kinh Thánh dùng để nói về sự thờ phượng, và tôi đã đi đến một kết luận đầy phần khích và mang tính cách mạng: mọi từ ngữ dùng cho sự thờ phượng—cả trong Cựu Ước lẫn Tân Ước—đều mô tả tư thế của thân thể. Để minh họa, chúng ta sẽ bắt đầu từ phần đầu và đi dần xuống dưới.

Một hành động chính là *cúi đầu*. Khi người đầy tớ của Áp-ra-ham, đang tìm vợ cho con trai chủ mình, nhận ra rằng Đức Chúa Trời đã dẫn dắt ông đến gia đình của anh em Áp-ra-ham, "người đầy tớ cúi đầu và sấp mình trước mặt Đức Giê-hô-va" (Sáng Thế 24:26).

Một lần nữa, khi Mô-i-se và A-rôn báo cho các trưởng lão của dân Y-sơ-ra-ên tại Ai Cập rằng Chúa đã hứa sẽ giải cứu họ khỏi ách nô lệ, họ cũng có cùng một phản ứng: "họ cúi đầu thờ lạy" (Xuất Ai Cập 4:31).

Đôi tay của chúng ta cũng đóng một vai trò quan trọng trong sự thờ phượng. Phản ứng của Đa-vít trước lòng nhân từ của Đức Chúa Trời được mô tả trong Thi Thiên 63:4:

"Như vậy con sẽ chúc tụng Chúa suốt đời con; nhân danh Chúa, con sẽ giơ tay lên."

Trong Thi Thiên 141:2, Đa-vít mô tả một hành động thờ phượng tương tự:

"Nguyện lời cầu nguyện con như hương thơm dâng lên trước Chúa, và tay con giơ lên như tế lễ buổi chiều!"

Trong Thi Thiên 143:6, Đa-vít mô tả một tư thế khác của đôi tay mình, bày tỏ lòng khao khát của ông đối với Đức Chúa Trời:

"Con giơ tay lên hướng về Chúa; linh hồn con khát khao Chúa như đất khô hạn vậy."

Giơ tay lên là một hành động qua đó chúng ta công nhận sự oai nghi của Đức Chúa Trời. *Dang rộng đôi tay* bày tỏ lòng khao khát *nhận lãnh* từ nơi Ngài.

Có lẽ tác phẩm nghệ thuật quen thuộc nhất mô tả sự cầu nguyện là bức *Đôi Tay Cầu Nguyện* của Albrecht Durer. Có lẽ đây là hình ảnh về sự nài xin nhiều hơn là sự thờ phượng. Tuy nhiên, điều đáng chú ý là Durer không tập trung vào đôi môi, thậm chí không phải khuôn mặt của người cầu nguyện, mà là vào *đôi tay*.

Một cách khác mà chúng ta có thể sử dụng đôi tay mình trong sự thờ phượng được mô tả trong Thi Thiên 47:1-2:

"Hỡi muôn dân, hãy vỗ tay! Hãy trỗi tiếng reo mừng cho Đức Chúa Trời. Vì Đức Giê-hô-va Chí Cao thật đáng kính sợ, Ngài là Vua vĩ đại trên cả trái đất."

Bằng cách *vỗ tay* như thế này, chúng ta bày tỏ sự uy nghi tuyệt vời của Vua vĩ đại chúng ta. Khi kết hợp với một tiếng *reo mừng chiến thắng*, chúng ta công bố sự đắc thắng trọn vẹn của Ngài. Đôi khi, tôi đã có mặt trong một buổi nhóm mà điều gì đó được nói ra hoặc thực hiện đã khiến mọi người đồng loạt vỗ tay, thậm chí có lúc còn reo hò. Có lẽ một số người đáp ứng như vậy mà không nhận ra rằng đó chính là một hành động thờ phượng dựa trên Kinh Thánh.

La hét—cho phép tôi bổ sung—không có nghĩa là hát to. La hét nghĩa là thực sự hét lên, sử dụng hết sức lực của lá phổi chúng ta.

Khi Sa-lô-môn cung hiến đền thờ mà ông đã xây dựng cho Chúa, ông dang rộng đôi tay mình. Nhưng ông còn đi xa hơn nữa: ông *quỳ gối xuống* (2 Sử ký 6:12-13). Hình thức thờ phượng này biểu hiện sự đầu phục hoàn toàn trước Chúa.

Trong Ê-phê-sô 3:15, Phao-lô bày tỏ rằng chính ông cũng đến gần Đức Chúa Trời trong tư thế này: “Vì lý do này, tôi quỳ gối trước mặt Cha”.

Cuối cùng, toàn thể vũ trụ sẽ thực hiện hành động quy phục này trước Đấng Tạo Hóa. Trong Ê-sai 45:23, Chúa phán: “Ta đã nhân danh chính Ta mà thề... mọi đầu gối sẽ quỳ trước mặt Ta....” Trong Phi-líp 2:10, Phao-lô bày tỏ rằng hành động quy phục này sẽ được thực hiện cách đặc biệt đối với Chúa Giê-xu, là Đấng được Đức Chúa Trời chỉ định làm Vua: “khi nghe đến danh Đức Chúa Giê-xu, mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất đều phải quỳ xuống,....”

Có một hành động thờ phượng nữa đòi hỏi toàn thân và được Kinh Thánh mô tả nhiều hơn bất kỳ hành động nào khác: đó là sắp mình xuống trước mặt Đức Chúa Trời. Khi chúng ta sắp mình như vậy, chúng ta thừa nhận sự phụ thuộc hoàn toàn của mình vào Ngài. Qua đó, chúng ta từ bỏ ý muốn tự lập, tách rời khỏi Đức Chúa Trời—ý muốn đã dẫn đến sự không vâng lời ban đầu của A-đam và Ê-va, và cũng là đặc điểm của bản chất sa ngã nơi mọi hậu duệ của họ.

Vào một thời điểm nào đó, hầu hết những người vĩ đại trong Kinh Thánh đều đã từng sắp mình xuống trước mặt Đức Chúa Trời. Trong Sáng Thế Ký chương 17, Kinh Thánh ghi lại hai lần Áp-ra-ham đã sắp mình xuống trước mặt Chúa (các câu 3 và 17).

Khi Chúa hiện ra với Giô-suê bên ngoài thành Giê-ri-cô với tư cách là Tư lệnh đạo quân của Đức Chúa Trời, Giô-suê liền sắp mình xuống đất. Ông còn được truyền lệnh phải cởi dép khỏi chân mình (Giô-suê 5:13–15). Cả hai hành động—sắp mình xuống đất và cởi dép—đều bày tỏ sự thờ phượng. Chính trong tư thế thờ phượng này, Giô-suê đã nhận được sự chỉ dẫn của Chúa về việc chiếm lấy thành Giê-ri-cô.

Tuy nhiên, theo tiêu chuẩn ngày nay, hành động thờ phượng khác thường nhất lại được mô tả trong 2 Sa-mu-ên 6:12–14. Khi Đa-vít đã đưa hòm giao ước lên Giê-ru-sa-lem thành công, ông *nhảy múa hết sức trước mặt Đức Giê-hô-va*. Vì Đa-vít là một người dũng cảm, nên cụm từ “*hết sức*” chắc chắn chỉ về những động tác hết sức mạnh mẽ, huy động toàn bộ cơ thể ông. Đây chính là cách bày tỏ thích hợp nhất cho niềm vui sướng tràn đầy và lòng biết ơn của ông đối với Đức Chúa Trời.

Chương này kết thúc bằng một lời cảnh báo dành cho bất cứ ai có thể phản ứng tiêu cực trước một sự bày tỏ thờ phượng mạnh mẽ như vậy. Vợ của Đa-vít là Mi-canh đã chỉ trích ông vì hành động đó, và hậu quả là bà bị mất đi đặc ân sinh con. Thái độ xác thịt hay chỉ trích có thể dẫn đến sự khô hạn thuộc linh.

Ở đoạn trên tôi đã nói rằng việc hát không tự động là một hành động thờ phượng – điều này cần được làm rõ hơn. Trong một số trường hợp, hát có thể chuyển sang thờ phượng một cách nhẹ nhàng, khó nhận biết. Ngược lại, vỗ tay hoặc nhảy múa thường có thể là sự bày tỏ sự ngợi khen cũng như sự thờ phượng. Ngôn ngữ loài người không đủ tinh tế để xác định ranh giới chính xác giữa các hình thức thờ phượng và ngợi khen khác nhau.

Tại sao lại là Thân Thể?

Chúng ta có thể tự hỏi: Tại sao trong sự thờ phượng của chúng ta, thân thể lại đóng vai trò quan trọng như vậy? Rốt cuộc Chúa Giê-xu đã phán rằng chúng ta phải thờ phượng trong tâm linh và chân lý (Giăng 4:24). Câu trả lời nằm ở chỗ hiểu được mối liên hệ giữa ba yếu tố cấu thành nhân cách con người: tâm linh, linh hồn và thân thể. (Xem 1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:23.)

Tâm linh là phần trong nhân cách của chúng ta có thể tiếp xúc trực tiếp với Đức Chúa Trời. (Xem 1 Cô-rinh-tô 6:17.) Tuy nhiên, để bày tỏ chính mình, tâm linh cần sự hợp tác của linh hồn—phần mà ý chí vận hành và do đó đưa ra các quyết định cho toàn cơ thể. Đến lượt mình, linh hồn lại điều khiển thân thể hành động.

Điều này được minh họa qua lời của Đa-vít trong Thi Thiên 103:1: “Hỡi linh hồn ta, hãy chúc tụng Đức Giê-hô-va...” Tâm linh của Đa-vít được cảm động để chúc tụng Chúa và thúc giục linh hồn ông đưa ra quyết định đúng đắn. Đến lượt mình, linh hồn ông phải khiến thân thể hành động—chủ yếu là các cơ quan phát âm—để bày tỏ sự chúc tụng mà tâm linh ông đang khao khát dâng lên.

Khi nhìn nhận dưới góc độ này, thờ phượng là một hoạt động trong đó tâm linh vận hành qua linh hồn để tạo ra những hành động thích hợp của thân thể. Nếu linh hồn và thân thể không đáp ứng sự thúc giục của tâm linh, thì thân thể thực chất trở thành một nhà tù, nơi tâm linh bị kìm hãm và không thể tự do bày tỏ chính mình. Có vô số người trong Hội Thánh ngày nay đang ở trong tình trạng như vậy—tâm linh bị giam cầm trong thân thể, không thể tự do bày tỏ mình. Hoạt động thể chất của họ trong hội thánh chỉ giới hạn ở một vài động tác quen thuộc: họ bước vào, ngồi xuống, đứng lên, ngồi xuống, đứng lên rồi lại bước ra. Kết quả là, họ hầu như không tham dự vào hoạt động cao quý nhất mà tâm linh họ có thể thực hiện—sự thờ phượng Đấng Tạo Hóa một cách tự do, không bị ngăn trở.

Tuy nhiên, cũng có một sai lầm ngược lại: linh hồn và thân thể có thể “làm theo hình thức” thờ phượng mà không có sự khởi xướng hay tham dự của tâm linh. Kết quả chỉ là hoạt động tôn giáo bề ngoài chứ không phải sự thờ phượng thật.

Mẫu mực thờ phượng theo Kinh Thánh đòi hỏi sự phối hợp hài hòa của cả ba phần—tâm linh, linh hồn và thân thể—trong đó tâm linh giữ vai trò chủ đạo. Chính sự hòa hợp của tất cả các năng lực này mới tạo nên sự tự do thật.

Một Tâm Linh Tho Cứng

Gần đây tôi đã trải qua một kinh nghiệm mà tôi tin rằng có thể xem như một “ẩn dụ” minh họa cho tình huống này. Tôi đang cùng một nhóm tín hữu chờ đợi Chúa trong sự cầu nguyện. Bất ngờ, mà không do ý muốn của tôi, hai tay tôi giơ lên không trung và thân thể tôi rung lên một loạt những cơn co giật trong chốc lát. Tôi cảm thấy ngượng ngùng, tự hỏi không biết những người khác sẽ nghĩ gì. Rồi tôi tự hỏi: Điều gì quan trọng hơn—người ta nghĩ gì, hay điều Chúa muốn làm cho tôi? Tôi quyết định hoàn toàn đầu phục điều Chúa đang thực hiện. Thật ra, hầu hết những người khác đều quá tập trung vào Chúa nên không để ý đến điều đang xảy ra với tôi.

Những cơn co giật dữ dội kéo dài trong vài phút, rồi tôi cảm thấy thư giãn và cơ thể tôi trở nên mềm mại. Đức Chúa Trời đã cho tôi thấy rằng tôi đã được giải cứu khỏi một tà linh của “*sự cứng đờ*” (một điều mà trước đây tôi chưa từng nghe đến). Ngài cũng chỉ cho tôi biết khi nào và bằng cách nào tà linh đó đã xâm nhập vào tôi. Tôi sinh ra tại Ấn Độ—vào năm 1915—trong thời kỳ mà các điều kiện y tế còn rất thô sơ. Bác sĩ địa phương sớm phát hiện rằng hai chân tôi không đều nhau. Ông khuyên tôi nên nằm ngửa với một chân được bó nẹp—và điều này kéo dài suốt vài tháng. Kể

từ thời điểm đó, có một số động tác vận động bình thường mà tôi không bao giờ thực hiện được. Tuy nhiên, kể từ khi được giải cứu, tôi đã bắt đầu trải nghiệm một sự tự do mới trong vận động của mình.

Tôi nhận thấy thật nghiêm trọng khi nghĩ rằng một tà linh cứng đờ đã ngăn trở tôi khỏi sự tự do trọn vẹn trong thân thể suốt 79 năm—mặc dù trong những năm sau đó tôi đã nhận được nhiều phước lành cả về thể chất lẫn thuộc linh.

Tôi tin rằng qua nhiều thế kỷ, một điều tương tự đã xảy ra với Hội Thánh Cơ Đốc. Một phần lớn của Hội Thánh đã bị thấm nhiễm bởi một “*linh thô cứng*”, khiến các tín hữu không thể kinh nghiệm sự tự do và phấn khởi mà Đức Chúa Trời muốn dân Ngài được hưởng trong sự thờ phượng Ngài. Kết quả là, hình thức thờ phượng của chúng ta thường cách xa những mẫu mực đã được Kinh Thánh trình bày một cách phong phú.

Phượng thuốc là gì? Trước hết, chúng ta phải trở lại với khuôn mẫu của Kinh Thánh và nhận biết trọn vẹn các hình thức thờ phượng Đức Chúa Trời mà Kinh Thánh cho là thích hợp. Sau đó, chúng ta cần rèn luyện linh hồn mình để đáp ứng sự thúc giục của tâm linh và giải phóng thân thể vào mọi hành động thích hợp. Trong nhiều trường hợp, điều này có thể đòi hỏi một sự giải cứu thuộc linh nào đó.

Nếu những lời này đúng với bạn, xin đừng phạm sai lầm mà chính tôi đã suýt mắc phải. Đừng để sự ngượng ngùng hay mặc cảm ngăn trở bạn tiến tới để nhận lấy tất cả những gì Đức Chúa Trời dành cho bạn!

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L006-100-VIE

Cập nhật lần cuối: 03 Oct 2026

Trang web: [Derekprince.com/vi/resources](https://derekprince.com/vi/resources)

“Mỗi khi bạn đưa ra
quyết định đúng, bạn
củng cố một thói quen
đúng và xây dựng một
tính cách đúng.”

Derek Prince

[Derekprince.com/vi/resources](https://derekprince.com/vi/resources)